

Besiddelse, saalænge Enken, som han havde giftet sig med, var ilive. Til denne Paragraf har den høitærede Indenrigsminister stillet et Ændringsforslag under Nr. 18, som dog indeholder flere forskjellige Punkter. Der foreslaas saaledes for det Første, at der skulde indskydes en Bestemmelse i Paragrafens første Stykke, som gik ud paa, at den Mand, der saaledes havde faaet Fæstestedet i Besiddelse, skulde være forpligtet til at følge Gaardens hidtidige eller den paa Egnen sædvanlige Drift. Til Paragrafens andet Stykke har den ærede Minister foreslaaet indskudt en Bestemmelse om, at Enkens Fæsteret til Stedet skulde være forbrudt, dersom Afgifterne ikke erlagdes i rette Tid, uden Hensyn til Bestemmelserne i Forordningen af 9de Marts 1838 § 1. Det vil jo være ærede Medlemmer bekendt, at det er denne § 1 i Forordningen af 9de Marts 1838, der nærmere foreskriver Betingelserne for Fæstes Forbrydelse. I næste Punktum er der foreslaaet, at Enkens Ret til Fæstestedet ogsaa skulde være forbrudt, naar Manden ikke holdt sig den foreskrevne Driftsmaade efterrettelig. Desuden er der foreslaaet en Tilføining til Paragrafens sidste Stykke. Dette Stykke gaar jo ud paa, at Jorddrotten skulde spare 4 pCt. af den Sikkerhedssum, som Manden efter Paragrafen skulde stille, og tilsvare Voet hele Summen senest efter 3 Maaneders Forløb, efterat Besiddelsen var ophørt. Hertil har den ærede Minister foreslaaet en Tilføining, som gaar ud paa, at dette dog kun skulde ske, forsaavidt Summen ikke var medgaaet til Fyldestgørelse af Afgifterne. Dette synes nu næsten at være overflødigt, men der har heller ikke kunnet være nogen Betænkelse ved at medtage det, da det jo fra alle Sider maatte betragtes som Noget, der maatte følge af sig selv. Til denne Ændring af den høitærede Minister er der af Udvalget stillet en Ændring under Nr. 19, som gaar ud paa en Forandring i Ministerens Ændringsforslag, der dels kan siges at være i Godseierens Fævor, og dels at være i Fæsterens eller Enkens Fævor, idet det nemlig i Ændringsforslaget siges, at Fæsteretten ikke blot skal være forbrudt, naar Driften af Stedet forandres, men ogsaa naar Værdien ellers forandres, men der-

næst gaar dette Forslag ud paa at give et Mars Genstand til at rette den Afvigelse, som maatte være gjort i Driften, og dette har man anset for at være rigtigt. Det er jo saaledes, at en Forandring i en Landeierens Drift jo ikke lader sig veibliffelig iværksætte, og man har derfor troet, at der nødvendigvis maatte gives et Mars til at foretage en saadan Forandring, som maatte blive befunden at være i Overensstemmelse med Forskrifterne. Endelig indeholder dette Ændringsforslag en Bestemmelse, som gaar ud paa, at det ikke skulde kunne afgjøres ved vilkaarligt Skjøn fra den ene Side, navnlig fra Godseierens Side, hvorvidt Bestemmelserne vare overtraadte eller ikke, men at dette skulde afgjøres ved et Skjøn, og dette er da foreslaaet at skulle være det samme, som er bestemt ved Lov af 19de Februar 1861 § 5. Med dette Ændringsforslag har Udvalgets Flertal ingen Betænkelse fundet ved at gaa ind paa Ministerens Ændringsforslag, og jeg skal altsaa anbefale dette Forslag til Vedtagelse. — Til § 8 er der ikke stillet noget Ændringsforslag. — Til § 9 er der af 5 af Udvalgets Medlemmer stillet Forslag til en forandret Affattelse af Paragrafen, men da jeg ikke er iblandt de 5 Medlemmer, skal jeg overlade til de Herrer nærmere at motivere dette Forslag. Derimod er der af den ærede Indenrigsminister stillet Forslag om at udstemme denne Paragraf, og dette Forslag er tiltraadt af 5 af Udvalgets Medlemmer, hvoriblandt ogsaa jeg er. Jeg tror at skyldes det høie Thing at sige, hvorfor jeg har kunnet slutte mig til dette Forslag, da jeg tidligere var med til at tilraade at faa denne Paragraf vedtagen, og jeg skal tillade mig at sige, at baade jeg og flere af de Medlemmer, der nu tilraade at lade Paragrafen udgaa, ikke gjorde det, fordi vi ere komne til den Overbevisning, at der ved denne Paragrafs Vedtagelse skulde blive tilføiet Godseierne nogen Ret. Der vil ved denne Paragrafs Vedtagelse ikke ske andet end at gjøre til Lovbunden Regel, hvad der hidtil har været gjældende Sædvane, og ved Sagens 2den Behandling blev det ogsaa af den ærede Minister erkjendt, at det burde være saaledes, kun at han ikke kunde gaa ind paa at gjøre det til skreven Regel; men naar vi